

Vänsterpress om Mellanöstern – början av april 2017

Denna samling handlar om Turkiet, Egypten, Libyen och Syrien. De flesta artiklarna rör Syrien, bl a två artiklar om den gasattack som inträffade helt nyligen. Gasattacken har blivit mycket uppmärksammas i massmedia och diskussionens vågor går höga. Man spekulerar bl a om vilka som egentligen låg bakom attacken och vilka motiv som i så fall låg bakom, eller om det t o m var en olyckshändelse. Sista ordet i frågan säkerligen inte sagt än. Därför kommer vi förmodligen få anledning att återkomma till den i kommande artikelsamlingar.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under senaste halvåret (nyaste först):

[Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av mars 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mars 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – februari 2017](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – december 2016](#) och [Vänsterpress om Aleppos fall – december 2016](#)

Se även:

Nick Fredman: [Osanningar om revolutionen i Rojava](#)

Martin Fahlgren 7/4 2017

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Kriget fortsätter med ryska vapen och FN-veto</i>	<i>1</i>
<i>Viktiga parter stängs ute i libysk fredsprocess</i>	<i>2</i>
eFolket	4
<i>Ledare: Gasattacken i Syrien</i>	<i>4</i>
Internationalen	5
<i>Erdogan vill krossa demokratin</i>	<i>5</i>
Proletären	7
<i>Kemgasattacken i Syrien och journalistikens kollaps</i>	<i>7</i>
<i>Nej-sidan tystas av desperat Erdogan</i>	<i>9</i>
Revolution	11
<i>Bröduppror visar växande ilska i Egypten</i>	<i>11</i>

Arbetaren

Kriget fortsätter med ryska vapen och FN-veto

Thalif Deen, IPS

Arbetaren 31/3 2017

Den förödande konflikten i Syrien gick nyligen in på sitt sjunde år. President Bashar al-Assad har lyckats överleva alla stapplande försök från USA och FN:s säkerhetsråd att agera mot hans hårt kritiserade regim.

Ögonläkaren Bashar al-Assad är utbildad i Storbritannien och inte någon typisk diktator från Mellanöstern. Nadim Houry vid organisationen Human Rights Watch kallar honom för en ”arabisk diktator 2.0” som är tekniskt uppgraderad i förhållande till samtida diktatorer som Iraks Saddam Hussein eller Libyens Muammar Gaddafi, som båda dödades av sina fiender i samband med deras fall.

– Han är en annan typ av blodtörstig diktator som även handlar på nätet med sin Ipad, säger Nadim Houry och påpekar att Bashar al-Assad även är mer klädmedveten och skickligare på att hantera modern informationsteknik.

FN:s generalsekreterare Antonio Guterres påpekade nyligen hur länge den syriska konflikten kunnat pågå med Bashar al-Assad vid makten.

– I sex års tid har det syriska folket varit offer för en av de värsta konflikterna i vår tid, sade han.

Dödstalen uppgår nu till nästan 400 000, enligt FN och organisationer som bevakar kriget.

Det är främst tre orsaker som gjort att presidenten har kunnat förbli vid makten: han har skyddats av ryska veton i säkerhetsrådet, ibland även kinesiska, haft stor tillgång till en mängd olika ryska vapen, samtidigt som splittringen är stora bland de olika syriska rebellgrupperna.

Efter att ha förlorat sina tidigare militära allierade i Irak och Libyen, som även de var mycket beroende av ryska vapen, har Moskva varit fast beslutet att motsätta sig alla former av västerländskt inspirerade regimförändringar i Syrien.

Stephen Zunes, professor vid fakulteten för Mellanösternstudier vid universitetet i San Francisco, påpekar att Ryssland och Kina nu har lagt sina veton mot sex resolutioner riktade mot Syrien. Han säger att detta kritiserats hårt av USA, men påpekar att USA samtidigt själva har stoppat en lång rad resolutioner mot Israel.

Stephen Zunes säger att det är ”skamligt” att resolutionerna mot Syrien har stoppats. Men samtidigt menar han att Bashar al-Assad troligen hade kunnat hänga kvar vid makten, även om de hade antagits.

– Ingen av dessa resolutioner gav utrymme för utländsk militär intervention eller något annat som på allvar hade rubbat maktbalansen. Oppositionen är för splittrad. Och trots regimens grymma repression så stöttas den fortfarande av en väsentlig minoritet syrier, i synnerhet på grund av rädslan för att radikala salafister skulle ta över om Bashar al-Assad störtades, säger han.

Dessutom, menar Stephen Zunes, har inte ens de hårdaste västerländska kritikerna av den syriska regimen varit beredda att dramatiskt öka sitt stöd för rebellerna, eller ställa sig bakom en direkt militär intervention.

Staffan de Mistura, FN:s särskilde Syrien-sändebud, är just nu involverad i en femte runda av fredssamtal i Geneve. En koalition av civila organisationer varnade dock i förra veckan för

att även dessa samtal riskerar att misslyckas så länge det inte blir några konsekvenser av ”det fortsatta dödandet av civila”.

Natalie J. Goldring, expert på säkerhetsfrågor och verksam vid Georgetown-universitetet i USA, understryker att den syriska konflikten är mycket svårlöst. Ett av skälen är de ryska vapen som hjälpt Bashar al-Assad att hålla sig kvar vid makten. Hon påpekar att Stockholms fredsforskningsinstitut, Sipri, har dokumenterat små vapenförsändelser från Kina, Iran och Nordkorea.

– Men under de senaste 15 åren har Ryssland med bred marginal varit Assad-regimens främsta vapenleverantör.

I den syriska regimens militära arsenal ingår bland annat över 200 rysktillverkade stridsflygplan, dussintals attackhelikoptrar och ett stort antal stridsvagnar, vid sidan av stora mängder granatgevär och andra typer av vapen. Natalie J. Goldring menar att det inte är troligt att konflikten i Syrien kan lösas militärt.

– I stället för att fördjupa konflikten genom vapenleveranser borde dessa leveranser till pågående konflikter, som den i Syrien, stoppas, säger hon.

Viktiga parter stängs ute i libysk fredsprocess

Tharanga Yakupitiyage, IPS

Arbetaren 31/3 2017

Klanledare och kvinnor på ledande poster måste inkluderas i den FN-ledda fredsprocessen i Libyen. Kritik mot att dessa parter utelämnas ur arbetet riktas mot FN från representanter för National Movement for Libya.

Libyens FN-stödda president Fayez al-Sarraj bildade regering 2015. Trots det har väpnade grupper fortsatt att strida om kontrollen över den oljerika nationen. Nu riktas kritik mot att folket inte tillåts delta i fredsprocessen.

En delegation från National Movement for Libya, NML, träffade nyligen FN-representanter och amerikanska regeringsföreträdare i New York och Washington.

– Vi har ingen stat, vi har egentligen ingen regering som styr. Institutionerna har kollapsat efter 2011. De enda som skulle hjälpa människor att hitta en lösning och arbeta fredsbyggande är klanledare och andra lokala ledare, säger Ali Masoud, chef för avdelningen för medling vid Libya Institute for Advanced Studies.

Trots att ett FN-stött fredsavtal nåddes 2015, och landet fick en ny samlingsregering ledd av Fayeze al-Sarraj, har väpnade grupper fortsatt att strida om kontrollen över den oljerika nationen.

Styrkor lojala med den FN-stödda regeringen har utökat sin kontroll i huvudstaden Tripoli och strider mot rivaliserande milisgrupper, bland annat grupper allierade med den tidigare premiärministern Khalifa Ghwell. Han drevs bort från makten när den nya samlingsregeringen tillträdde, men har vägrat att erkänna den nya administrationen och har i stället bildat en egen regering.

Den libyska generalen Khalifa Haftar för krig mot milisgrupper i östra Libyen, vilka bland annat har kopplingar till al-Qaida och Islamiska staten. Han återtog nyligen kontrollen över några viktiga oljehamnar. Khalifa Haftar har också förkastat den FN-stödda regeringen i huvudstaden.

NML bildades för att ta itu med landets komplexa konflikter och bidra till försoningsarbetet och backas upp av klaner som både stöttat och varit motståndare till den förre diktatorn Muammar Gaddafi.

– FN har fortsatt dialogen med politiker som verkligen inte representerar det libyska folket. I Libyen är det mycket viktigt att engagera klanledare så att de känner att de är involverade i en överenskommelse och i processen, säger Ali Masoud.

Men lokala ledare har utelämnats i fredsprocessen. Det var när möten började hållas utanför landet som klanledare inte längre bjöds in, tillägger Ali Masoud.

Nour Elayoun Mohamed Abdul Ati Alobeidi från NML betonar kvinnornas roll i medling. Hon tar ett exempel från staden Ubari i södra Libyen där folkgrupper som tuareger och tebuer tidigare har drabbat samman.

– Männen försökte medla för att sätta stopp för striderna men det var först när kvinnorna bestämde sig för att agera mellan de stridande parterna som kriget tog slut. Och det var tack vare dessa modiga kvinnor som tog initiativ till detta trots att det var riskabelt, säger hon.

Kvinnorna byggde upp ett tält som användes för att sammanföra de båda sidorna för att de skulle kunna föra en dialog.

– Kvinnor från båda sidor förstod att de upplevt samma smärta. Samma kvinnor som tidigare vänt sig mot varandra bidrog till att åter skapa fred i Ubari, säger Nour Elayoun Mohamed Abdul Ati Alobeidi.

Både hon och Ali Masoud framhåller hur viktigt det är att lokala ledare inkluderas i arbetet med att ta fram en nationell stadga som representerar och säkerställer alla libyers rättigheter.

– Det finns ingen nationell stadga, ingen konstitution eller kartläggningar av vad det libyska folket kräver och vilket typ av system de vill ha efter åren av diktatur, säger Ali Masoud.

De menar att det är nödvändigt att ta fram en nationell stadga för att folket ska kunna enas innan val hålls. De uppmanar det internationella samfundet att se till att klanledare inkluderas i processen och att institutioner byggs upp snarare än att en person eller politiker hamnar i fokus.

– När en nationell överenskommelse har nåtts kan vi krympa politikernas makt så att det inte

finns något utrymme för våld utan bara för folkets vision för Libyen, säger Ali Masoud.

eFolket

Ledare: Gasattacken i Syrien

Hans Hjalte

eFolket 5/4

Den syriska regimen under *Bashar al Assad* har begått fruktansvärda brott mot det egna landets invånare. Det går inte att förneka, men frågan är ändå varför regimen nu skulle genomföra en attack med gas mot människor i ett av de återstående områden som behärras av dess motståndare. Det finns knappast några militära skäl att tillgripa gas. Och ur politisk synpunkt är det naturligtvis helt vansinnigt.

Assadregimen har länge varit väldigt illa ute, vilket naturligtvis kan leda till att regimen tar till desperata medel. Men läget har förändrats under det senaste året. Stora områden har åter kommit under Assadregimens kontroll – dock till ett väldigt högt pris. Inte minst i återerövringen av landets största stad, Aleppo, genomfördes genom ett blodigt bombkrig som var förödande för civilbefolkningen, som levde i de områden som behärskades av väpnade oppositionsgrupper.

Även efter det att striderna i Aleppo tagit slut har bombkriget fortsatt – såväl Ryssland som USA har genomfört bombningar i Syrien. För drygt en vecka sedan rapporterade till exempel tyska nyhetsbyråer och tidningar att 33 civila hade dödats vid en US-amerikansk bombattack i staden Mansoura i Raqqaprovinsen, sydöst om Aleppo.

Den tyska tidningen *der Spiegel*, skriver att “det syriska observatoriet för mänskliga rättigheter (Sohr) meddelade förra veckan att det var en skola där flyktingar var inkvarterade, som attackerades. Enligt Sohr utfördes attacken av den USA-ledda anti-IS koalitionen.”

Visst är det viktigt att besegra de islamistiska terroristerna som fortfarande behärskar Mosul, Raqqa och andra platser i Irak och Syrien. Men bombkrig är ett brott mot mänskligheten. Ett folkrättsbrott, statligt sanktionerad terrorism.

Att använda gas är också vidrigt och dessutom ett brott mot krigets lagar. Begreppet krigets lagar är i och för sig absurt. Krig som sådant borde ju vara olagligt. Det är dessutom ingen väg att lösa konflikter utan skapar istället ännu fler konflikter.

När den stora gasattacken i Syrien genomfördes i augusti 2013, dödades flera hundra, kanske över tusen människor – det är mycket oklart exakt hur många. USA anklagade då Assadregimen och utlovade hämnd. Efter förhandlingar med Ryssland kom dessa länder istället överens om att sända in observatörer till Syrien för att kartlägga existensen av stridsgas och se till att gasen förstördes.

I det läget kunde det ha funnits motiv för att Assadregimen, som var hårt pressad av de olika motståndsgrupperna och hade förlorat kontrollen över en stor del av Syriens territorium, att då genomföra en sådan desperat aktion som en stridsgasattack. Motståndsrörelsen var då mycket starkare och hade då även stöd från USA – även om en stor del av det rent militära stödet gick via de oljerika arabstaterna.

Men det fanns ändå inga entydiga bevis på att Assadregimen stod bakom gasattacken (se [den prisbelönta journalisten Seymour M Hersh artikel i London Review of Books](#)). Även då kunde man sätta frågetecken. Gasattacken kom dessutom samtidigt som FN-observatörer besökte Syrien och Assad hade därför mycket att förlora på en sådan händelse. President Barack Obama hade dessutom deklarerat att man skulle ingripa i händelse av en gasattack.

Assadregimen sitter idag ganska säkert vid makten och behöver inte ta till desperata metoder för att överleva. Tvärtom är användningen av gas som ofelbart drabbar civila rent kontra-

produktivt för regimen i Damaskus. Enda orsaken skulle i så fall vara att Bashar al Assad av rent sadistiska skäl skickar giftgas mot den egna befolkningen.

Assads motiv för en gasattack just nu ter sig än märkligare, mot bakgrunden av han för bara några dagar sedan har nått en av sina största framgångar under kriget. I förra veckan förklarade nämligen president Donald Trump att USA släpper kravet på att Bashar al Assad måste avgå som Syriens ledare innan man kan nå en förhandlingslösning på konflikten.

Dom islamistiska och jihadistiska grupperna al Nusra/Al Qaida och IS har pressats allt hårdare under den senaste tiden. Tidigare fick man ett indirekt stöd från USA. Nu bombar istället USA de områden dessa grupper fortfarande behärskar i Syrien. För dem finns det all anledning i världen att påverka USA att ta en hårdare ställning mot Assadregimen. Därmed inte sagt att de på grund av detta ligger bakom gasattacken.

Den ryska förklaringen kan inte heller lyftas bort. Ryssarna säger att de har bombat området och att några bomber kan ha träffat ett av rebellernas stridsgaslager. Så behöver det naturligtvis inte heller vara, men det är en förklaring som åtminstone logiskt hänger ihop. Även västerländska underrättelsekällor har varnat för att till exempel al Nusra kan ha egna lager av stridsgas.

Det är viktigt att inte dra några förhastade slutsatser, risken är att detta leder till handlingar som förlänger kriget och lidandet för det syriska folket.

Men en kritisk attityd till nyhetsflödet från Syrien är tyvärr en bristvara på många håll i våra svenska medier.

Internationalen

Erdogan vill krossa demokratin

Håkan Blomqvist

Internationalen 7/4 2017

Kära vänner

Vad fint att ni är här, vad fint att se er, som strimmar av hopp och av löften om en bättre framtid – genom vår tids mörka ovädersmoln. Häromdagen mötte jag en turkisk vän och frågade om vi skulle ses idag, här på Medborgarplatsen.

”Varför det”, svarade han, och jag berättade om nej-kampanjens möte mot Erdogans folkomröstning.

”Nej, det vill jag inte gå på”, svarade han - och även om han inte älskade Erdogan, tyckte han att det var värre med kuppörsöket förra sommaren och som han sa: Gülenrörelsens islamister. Att presidenten fick större makt för att stoppa dem, tyckte han inte var fel.

Jag blev förvånad, jag har varit bekant med honom i många år. Men vi hann inte prata längre. Så jag svarar honom nu.

Käre vän.

Jag håller med dig om din avsky mot kuppörsöket förra året och tycker inte heller, som du, att religion ska göras till politik och tvingas på människor genom lagar och beslut. Religion handlar om den enskilda människans andliga behov och frågor inför vår existens som människor, inte om stater, politik och militärmakter.

Vänsterpartiet HDP:s andre ordförande Alp Altinörs påminde oss bland annat om det, när han var här i Stockholm för precis ett år sedan och talade på vårt Rött Forum, tillsammans med demokratiska vänsterkrafter från andra håll i världen, från bland andra spanska Podemos och Bernie Sanders presidentvalskampanj i USA. Idag är Alp Altinörs fängslad, liksom så många

andra av HDPs företrädare.

Men de gav oss hopp inför en värld där alltför auktoritära och antidemokratiska krafter, från Ryssland och Östeuropa till dagens Mellanöstern och USA med Donald Trump i spetsen, tränger sig fram och vinner makt – ofta just med parollen att bekämpa terrorism och islamism. Vi får en “barbariernas kamp”, som en bedömare kallade det, där demokratiska och humanistiska krafter som kämpar för jämlika och solidariska samhällen, grundade på människans lika värde och rättigheter, pressas mellan sköldarna – men samtidigt är just det hopp, som kan öppna vägar ut ur återvändsgränder, som diktatur och krig.

Min käre vän.

Erdogan tillhör inte det hoppet. Tvärtom, hans projekt är just en del av den internationella vågen mot demokrati och jämlikhet – som nu rullar över världen, en sida av barbarierna som tror att de genom despotisk makt kan återupprätta ordning och konservativa, nationalistiska och patriarkala ideal.

Förföljelserna mot det underbara, löftesrika och regnbågsfärgade HDP – som kunde samla människor över gamla fördomar och nationalistiska hinder; kurder och turkar, kvinnor i kamp för frigörelse och män, över sexuella och kulturella skillnader – den förföljelsen inleddes redan efter HDP:s valframgång långt före kuppförsöket. Det militära angreppet mot kurdiska områden likaså.

Det skamliga kuppförsöket med så många offer, blev en perfekt ursäkt för regimen att inleda en klappjakt även mot dem som kämpar för demokrati och mänskliga rättigheter.

Så käre vän.

Folkomröstningen för att ge Erdogan auktoritär och odemokratisk presidentmakt, syftar till att försöka krossa just de demokratiska och solidariska krafter som kan öppna en fredlig och humanistisk väg för Turkiet och andra idag plågade länder.

Erdogans ja-kampanj med försök att tysta oppositionella röster och kritiska media, med massfångslanden av HDP-företrädare och andra demokratiaktivister, med spioneri och knivattacker mot nej-röstare, som häromdagen i Bryssel – den kampanjen visar vad Erdogan vill använda den ökade presidentmakten till.

Så, även om du kanske inte är här med oss på Medborgarplatsen idag, tänk igenom saken igen, låt inte barbarierna segra utan vårt motstånd, rösta nej till förtryck och diktatur, och låt strimmorna av ljus genom molnen bli till vårens första solsken över människornas frihetslängtan.

Rösta nej till diktaturen – och ja frihet!

*Tal vid protestmötet lördagen 1 april på Medborgarplatsen i Stockholm mot Erdogans folkomröstning för att stärka sin makt i Turkiet, och med uppmaning till en Nej-röst.
Folkomröstningen i Turkiet hålls den 16 april*

Proletären

Kemgasattacken i Syrien och journalistikens kollaps

Patrik Paulov

Proletären 5/4 2017

Finns det inte skäl att förhålla sig kritisk till information från människor som verkar fritt i ett område kontrollerat av al-Qaida och likasinnade, vilka har stöd av utländska makter?

Rapporteringen om kemgasattacken i Idlibprovinsen på tisdagen är det senaste exemplet på journalistikens kollaps. Så fort det gäller Syrien, eller snarare så fort det gäller ett krig där västmakterna bestämt att någon ska utmålas som en blodtörstig ledare som måste bort, är det som att all granskande journalistik och allt kritiskt tänkande går upp i rök.

Det finns journalister som aldrig tvekar. Bara några timmar efter att de fruktansvärda bilderna på döende barn och vuxna i staden Khan Sheikhoun spreds över världen visste Aftonbladets Wolfgang Hansson hur det låg till.

”Syriens diktator lurade världen” löd rubriken. Och så förklarade utrikeskommentatorn på Sveriges största tidning att Bashar al-Assad antingen ljugit för omvärlden om att Syrien överlämnat alla kemiska vapen efter överenskommelsen med FN 2013 eller tillverkat nya. Och skälet till att denne man väljer att inför öppen ridå gasa ihjäl barn? Jo, konstaterade Wolfgang Hansson, det beror på att han har skydd av Putin, att han inte längre är rädd för ”någon amerikansk bombattack”. Det beror på att han med ”svält och kembomber” försöker tömma ”oppositionens kvarvarande militära fästen på civilbefolkning”.

Wolfgang Hansson är tyvärr inte ensam. I SVT:s Aktuellt samma kväll var utpekandet av den skyldige inte fullt lika tvärsäkert, men utgångspunkten och analysen var densamma.

Någon granskning av källorna eller diskussion om svårigheterna att kontrollera vad som verkligen hänt förekom inte. Inget sades om att staden kontrolleras av krafter som FN:s säkerhetsråd stämplar som terrorister. Det framfördes inte ens en liten varning om att det är vanligt i krig att de inblandade parterna försöker svartmåla motståndaren för att vinna internationellt stöd.

Aktuellts journalist Anna Hedenmo valde istället att till sin journalistkollega Stefan Åsberg

ställa frågan: Vad är skälet till att regimen dödar sin egen befolkning?

Rapporteringen om kemgasattacken påminner om den mediala härdsmltan i samband med befrielsen av östra Aleppo i slutet av förra året. I efterhand visade sig ”oppositionsaktivisters” varningar om att Assad skulle massakrera tiotusentals frihetsälskande Aleppobor vara en bluff.

I efterhand visade FN-statistik att 75 procent av invånarna i den östra delen av staden valde att åka till regeringssidans områden. De 25 procent som inte såg regeringen som befriare var till stor del de väpnade männen och deras familjemedlemmar.

När blickarna nu riktas mot staden Khan Sheikhoun i Idlibprovinsen är alla tidigare misstag, all tidigare felrapportering, som bortglömd.

Vad är det då Aftonbladet, SVT och övriga etablerade medierna inte berättar gällande kemgasattacken? Här följer några exempel.

1. Först till påståendet att det bara finns två parter i Syrien – den syriska regeringssidan och Islamiska staten (IS) – som anklagas för att ha använt kemiska vapen i konflikten. Det är inte sant. Det finns en tredje part som upprepade gånger pekats ut i detta sammanhang. Det är de som i väst kallas oppositionen eller rebellerna.

Faktum är att det var anklagelser mot ”rebellerna” som fick den syriska regeringen att redan 2013 be FN att komma till Syrien och undersöka användandet av kemiska vapen i kriget. Så sent som för några veckor sedan överlämnade regeringen underrättelseinformation till FN om att det terroriststämplade Jabhat al-Nusra fraktat och lagrat kemiska stridsmedel på syrisk mark.

Och det är inte bara regeringssidan som riktar misstankar mot de väpnade grupperna. Redan 2013 sade den syriska oppositionsledaren i exil, Haytham Manna, att al-Qaida i Syrien använt kemiska vapen. I april 2016 släppte Amnesty en rapport om att ”väpnade oppositionsgrupper” begått krigsbrott i attacker mot Sheik Maqsoud i nordöstra Aleppo. Amnesty poängterar att kemiska vapen troligen använts.

2. Påståendet att det är ”rebellerna” eller ”oppositionen” som kontrollerar Khan Sheikhoun och övriga Idlibprovinsen är en minst sagt en förskönande omskrivning. Idlib har sedan 2014 varit al-Qaidaextremisternas starka fäste, och det oavsett vilka namn dessa grupper för stunden går under eller vilka allianser de slutit.

Faktum är att Idlib styrs av samma grupper som tidigare fanns i östra Aleppo och som Amnesty pekar ut som krigsförbrytare och möjliga innehavare av kemiska vapen.

3. Ryssland säger att det som orsakade det dödliga gasutsläppet i staden var att det syriska flygvapnet bombade ”rebellernas” lager av förbjudna kemiska vapen. Vi kan naturligtvis inte veta om det är sant eller inte, men det är en tänkbar förklaring till att giftig gas spreds och orsakade massdöd. SVT nyheter påpekar dock att uppgifterna från Ryssland ska tas med ”en rejäl nypa salt eftersom landet är en nära allierad till Syrien”.

När det kommer uppgifter från den andra sidan existerar inte samma syn på källkritik. Finns det inte skäl att förhålla sig kritisk till information från människor som verkar fritt i ett område kontrollerat av al-Qaida och likasinnade extremister, vilka har stöd av utländska makter?

I SVT:s reportage blev bristen på källkritik tydlig. Den i Storbritannien utbildade läkaren Shajul Islam intervjuades som ögonvittne från Khan Sheikhoun. För fyra år sedan var han en flera unga män i Storbritannien som misstänktes för terroristaktiviteter i Syrien och åtalades för delaktighet i en kidnappning av två västjournalister. Shajul Islams dömdes aldrig men han ströks ur det brittiska läkarregistret. Inget av detta framkommer i intervjun.

4. Det kritiska förhållningssättet är lika frånvarande när det gäller de hyllade Vita hjälmar. Är det inte något märkligt med att de alltid finns på plats i al-Qaidas områden i

Syrien? En högst tänkbar förklaring till detta är att banden mellan de styrande extremisterna och de Vita hjälmarna är täta.

Den franska hjälparbetaren Pierre Le Corf gjorde tidigare i år ett uppmärksamhet besök i östra Aleppo. Det dokumenterades på film. Pierre Le Corf besökte Vita hjälmarnas övergivna högkvarter och fann att det låg på samma gård som al-Qaidagruppen Jabhat al-Nusras högkvarter. Och byggnaderna pryddes av deras symboler sida vid sida.

En organisation som gjort en kritisk analys av Vita hjälmarna och deras arbete är Svenska läkare för mänskliga rättigheter. De har utifrån sin medicinska expertis granskat de Vita hjälmarnas egna filmer från hjälpaktioner. De svenska läkarna har bland annat funnit att påstått livräddande insatser hade varit livshotande om de utförts i verkligheten.

Den US-amerikanske journalisten Stephen Kinzer, kolumnist i Boston Globe, kallade nyligen Vita hjälmarna för al-Qaidas och de syriska jihadisternas PR-enhet.

5. Slutligen borde varje tänkande människa ställa sig frågan om vem som tjänar på ett visst scenario. Varför skulle de styrande i Damaskus välja att inför världens ögon utföra ett dåd som de på förhand vet kommer att stämpla dem som kallblodiga barnamördare?

Varför skulle de på detta sätt sabotera det egna ihärdiga arbetet med att försöka övertyga västvärlden om att Syrien för en legitim och nödvändig kamp mot terrorismen?

Varför skulle de välja att totalt underminera den fredsprocess i Genève och Astana som för stunden utgör det enda hoppet om att på sikt nå en förhandlingslösning och möjliggöra en fredlig återuppbyggnad av landet?

Och om den syriska ledningen är beredd att agera så hänsynslöst att de inte drar sig för att gasa ihjäl civilbefolkningen, varför väljer regeringen att i område efter område sluta lokala fredsuppgörelser där de stridande erbjuds amnesti om de lägger ner vapnen alternativt fri lejd till Idlibprovinsen?

Tidigare i år skrev den irländske journalisten Patrick Cockburn i *London Review of Books* att i ”Syrien har fabricerade nyheter och den ensidiga rapporteringen tagit över nyhetsagendan på ett sätt som vi troligen inte sett sedan första världskriget”. Det beror enligt Cockburn på att ”västerländska nyhetsorganisationer nästan helt och hållet har outsourcat sin bevakning till rebellsidan”.

Patrick Cockburns artikel tar sin utgångspunkt i Aleppo men kunde lika väl ha handlat om Khan Sheikhou.

Nej-sidan tystas av desperat Erdogan

Patrik Paulov

Proletären 5/4 2017

Förtrycket i Turkiet hårdnar inför omröstningen om kraftigt stärkt presidentmakt

Turkiets Recep Tayyip Erdogan tar till alla tillgängliga medel för att ja-sidan ska vinna folkomröstningen 16 april om kraftigt stärkt presidentmakt. Kommunistpartiet förbjuds hålla nej-möte, oppositionella parlamentsledamöter fängslas och landet påstås vara hotat av europeiska korsfarare.

Turkiets kommunistiska parti (TKP) är en av många vänsterorganisationer som aktivt arbetar för att nej-sidan ska segra i folk-omröstningen. Den 2 april hade partiet planerat att hålla ett protestmöte i landets största stad under parollen ”Istanbul säger nej”. Två dagar innan mötet skulle äga rum beslutade Istanbuls styrande att förbjuda det. Mötesarenan påstods inte vara listad som mötesplats.

I ett uttalande kritiserar TKP hyckleriet hos president Erdogan och det regerande Rättvise-

och utvecklingspartiet (AKP).

”Med tanke på att anhängare till det styrande partiet kan hålla utomhus- och inomhusmöten var de vill är rättstridigheten uppenbar. Mötet den 2 april har förbjudits, men folket fortsätter att säga nej!”, skriver kommunistpartiet och kallar till ett nytt möte den 8 april.

Det är inte första gången TKP:s politiska arbete saboteras. I huvudstaden Ankara greps vid ett enda tillfälle 42 medlemmar. Deras ”brott” var att de delade ut flygblad med uppmaningen att rösta nej den 16 april.

Ovanstående är ett tydligt exempel på det repressiva politiska klimatet i Nato-landet Turkiet. Det ”moderat islamistiska” AKP är tillsammans med det högerextrema Nationella aktionspartiet (MHP) inställda på att till varje pris vinna folkomröstningen.

Den handlar om stora förändringar i konstitutionen som kraftigt stärker presidentens makt i förhållande till parlamentet, regeringen och de juridiska institutionerna. Att denna presidentpost med närmast enväldiga befogenheter är tänkt att innehas av Erdogan själv för lång tid framöver är inget ja-sidan försöker dölja.

För att förstå det aktuella politiska läget måste folkomröstningen den 16 april sättas in i ett större sammanhang.

Erdogan och AKP har allt sedan den första valsegern 2002 drivit en nyliberal ekonomisk politik. Under åren vid makten har partiet genomfört omfattande privatiseringar av hamnar, industrier, tobaksbolag, raffinaderier och gruvor.

Samtidigt som borgarklassen berikat sig har AKP lyckats behålla ett brett stöd bland arbetare och låginkomsttagare. Riktade sociala satsningar, inte minst på den fattiga landsbygden, är en förklaring till det. Att låta religionen få en allt mer framträdande roll i samhällslivet är en annan.

I juni 2013, efter elva år vid makten, kom tydliga tecken på ett växande missnöje hos delar av befolkningen. I Istanbul och andra storstäder demonstrerade hundratusentals människor på gatorna. Det var de största protesterna i Turkiet på 40 år.

Demonstranterna vände sig mot den arbetarfientliga politiken och de växande klassorättvisorna till följd av privatiseringsvågen. De vände sig mot korruptionsskandalerna inom AKP, fängslandet av journalister och Turkiets stöd till terroristgrupper i Syrien. Demonstranterna kritiserade också den allt tydligare islamiseringen och hotet mot kvinnornas rättigheter.

Rörelsen 2013 visade på ett tydligt folkligt missnöje. Men massdemonstrationer i den moderna mångmiljonstaden Istanbul är en sak. Att AKP fortsatt hade starkt stöd i sina traditionella fästen i mindre städer och på landsbygden blev tydligt i lokalvalen året därpå. Partiet tappade väljare men förblev störst med 45 procent av rösterna.

Det verkliga bakslaget kom i valet i juni 2015, då AKP backade till 41 procent och för första gången sedan 2002 förlorade sin majoritet i parlamentet. Därmed grusades Erdogans förhoppning om att AKP självt skulle kunna besluta om konstitutionsändringar och stärkt presidentmakt.

Extra förnedrande för AKP var att det prokurdiska vänsterpartiet Folkets demokratiska parti (HDP) lyckade ta plats i parlamentet. Valspärren på tio procent som tidigare effektivt utestängt mindre partier räckte inte till denna gång.

Även om nyvalet några månader senare åter gav AKP parlamentsmajoritet lyckades HDP också denna gång komma över tioprocentsspärren.

Vad som skett i Turkiet sedan sommaren 2015 är att AKP intensivt försökt stärka partiets position och bana väg för den maktkoncentration som folket ska rösta om den 16 april. De

styrande har använt repressiva metoder mot medier och politiska motståndare, men också genom att peka på hotet från inre och yttre ”fiender”.

I juli 2015, bara veckor efter det förnedrande valresultatet, bröt AKP-regeringen en treårig vapenvila med den kurdiska PKK-gerillan. Krigsmakten började flygbomba PKK:s styrkor i både Turkiet och norra Irak. Det skedde parallellt med massiva markoperationer i det kurddominerade sydöstra Turkiet.

FN:s höge kommissionär för mänskliga rättigheter skriver i en färsk rapport att minst 355.000 människor i sydöstra Turkiet drivits på flykt under perioden juli 2015 till december 2016. Flera städer och stadsdelar ligger i ruiner efter massiv beskjutning och förstörelse.

Ett syfte med det brutala kriget mot de kurdiska områdena har varit att underminera kurdiska HDP. Sedan fem månader tillbaka sitter HDP:s två partiledare tillsammans med ytterligare tio av partiets parlamentsledamöter i fängelse för påstådda kopplingar till det av Turkiet terroriststämplade PKK.

En annan inre fiende som Erdogan gått hårt åt är den islamistiska Gülenrörelsen, som tidigare var AKP:s allierade. Dess grundare Fetullah Gülen anklagas för att ha legat bakom det tafliga försöket till militärkupp i juli 2016. Efter att kuppmaakarna slogs ner har massutrensningar skett inom militären och bland statsanställda som anklagas för inblandning i kuppen eller för att ha band till Gülenrörelsen. Tiotusentals har gripits. Många frågetecken kvarstår dock kring kuppen och vilka som låg bakom.

Resultatet är att Erdogan än mer stärkt greppet över statsapparaten och militären.

Trots den massiva repressionen och att de flesta stora medier står på ja-sidan är utgången den 16 april inte given. Det är av den anledningen som AKP under de senaste månaderna försökt vinna stöd från exilturkar i Europa. Varje röst är viktig.

När Nederländerna och Tyskland stoppade turkiska ministrar från att kampanja i dessa länder fick Erdogan en ny fiende att hetsa mot. Han och andra AKP-ledare började tala om fascistiska metoder och dra paralleller till nazismen.

Än mer har retoriken skruvats upp efter att Erdogan börjat framställa omröstningen som en kamp mellan islams försvarare och kristendomens korsfarare.

Att de styrande är oroliga bekräftas också av att AKP-styret tar till alla möjliga desperata metoder för att få det resultat de önskar. Nej-sidan rapporterar att i Ankara har offentliganställda och polis satts in för att riva ner nej-banderoller. I flera städer har polis stoppat eller gripit flyg-bladsutdelare och stoppat kampanjmöten, såsom gjordes mot Turkiets kommunistiska parti i Istanbul.

Revolution

Bröduppror visar växande ilska i Egypten

Bahyea Shohdy

Revolution 29/3 2017

Ytterligare en kris har under de senaste tre dagarna drabbat Egyptens militärregim. Hundratals egyptier i olika städer har gett sig ut på gatorna för att protestera mot att man skurit ned i antalet subventionerade varor – främst bröd – i en stridbar och ilsken reaktion mot al-Sisis attack på de arbetande och fattiga.

Nedskärningen av subventioner lades fram tidigare i veckan. Den ny tillsatta livsmedelsministern Ali Meslehi från Mubarak-tiden har ensidigt bestämt att man ska minska antalet subventionerade livsmedel för de med ransoneringskort av den sämre graden – huvudsakligen de fattigaste. Dessa har fått ett kort med det ironiska namnet guldkort, vilket inberäknar

personer med papperskort eller utan kort.

De bagerier som regeringen kontrollerar får vanligen 1500 limpor subventionerat bröd till denna grupp, vilket nu har minskats till 500. De som tidigare kunde köpa 20 subventionerade limpor har fått sin ranson sänkt ytterligare, till bara fem limpor. På grund av bristen på bröd är det osäkert om de ens kan få så många. Detta kommer att påverka vardagen drastiskt för samhällets fattigaste.

När beslutet fattades på måndagen, utbröt småskaliga protester i mindre städer. Till en början blev de ignorerade av media. Men på tisdagen bröt protester även ut i och kring städer som Alexandria, Giza, Minya och Kafr el-Sheikh.

I ett av landets fattigaste områden, Imbaba i Giza, stormade hundratals personer in i de statliga kontoren för subventionerade varor och drabbade samman med de anställda innan kravallpolis anlände. Den uppretade massan hade köat från den tidiga morgonen för att få sin dagliga ranson när de möttes av det stränga beslutet.

I Alexandria spred sig upprorsstämningen över hela staden. I Al-Mansyisha och Dikhila, stadens största arbetarklassområden, ledde protesterna även till vägblockader och kaos. Polisen försökte skrämja de som protesterade, men möttes av folkmassor som skanderade slagord mot ministern och regeringen. I Desouk, en stad i norra Egypten, blockerade de protesterande huvudvägar och järnvägsspår, skanderande "vi vill ha bröd".

Under tisdagsnatten försvarade ministern sitt beslut i nationell tv, och sa att han ville stå upp mot korrupta bageriägare och mot de som genomför bidragsbedrägerier för att få billigare bröd. Han lägger i praktiken skulden på de fattiga.

Beslutet slår hårt mot de fattigaste, och är en del av en mer långtgående attack från den egyptiska staten, som också har minskat subventionerna och höjt priset på transport, bränsle och mediciner. Svårigheterna för massorna blev än större när regeringen beslutade att införa en flytande växelkurs för det egyptiska pundet, vilket ledde till att den snabbt sjönk mot den amerikanska dollarn. Al-Sisis propagandamaskin har tillsammans med hans diplomatiska och ministeriella nickedockor försvarat detta beslut internationellt. Den egyptiska centralbankschefen Tarek Amer beskrev detta som ett steg "som gjorde hans fru nöjd", men det har orsakat en enorm misär för egyptier som redan lever i fattigdom.

Det är inte första gången vi ser bröduppror i Egypten. År 2008 kulminerade bröduppror i protester som i sin tur resulterade i flera döda till följd av polisrepression – brödmartyrerna. Sen dess verkar inget ha förändrats: Ali Meselhi – som var högt uppsatt i Mubaraks regerande parti 2008 – är nu ordförande för parlamentets ekonomiska kommitté och ansvarig för förmedlingen av basvaror. De personer som styrde Egypten under Mubarak-eran har börjat arbeta sig tillbaka till sina gamla positioner.

Under tiden har Egyptens ökända underrättelsetjänst Mukhabarat anlitat två amerikanska reklambyråer, för miljontals dollar, som har i uppdrag att bedriva lobbyverksamhet i väst för att sprida en mer positiv bild av landet utomlands. Staten försöker också desperat att romantisera bilden av landets turistnäring, särskilt efter attackerna mot utlänningar, som mordet på Giulio Regeni och morden på passagerarna i en mexikansk turistbuss som utfördes av armén.

Medan Egypten spenderar miljoner på att förbättra sitt rykte utomlands, genom den parasitära diplomatin och turistnäringen, lider landets fattiga (en avgörande väljargrupp som al-Sisi stödde sig på för att komma till makten) såväl av arméns och polisens fysiska förtryck som av Sisis ekonomiska politik.

Dessa protester bör ses i ljuset av andra, mindre uppror som har ägt rum mot al-Sisi och hans regim. I Port Said organiserades tidigare i februari civil olydnad genom att släcka lampor, i protest mot dödsdomar mot de män i staden som anklagats för att ha deltagit i massakern på Port Said Stadium. I november 2016 ägde en annan protest rum bland unga koptiska män. De

kritiserade regeringen för att de inte vidtog nödvändiga åtgärder för att säkra katedralen i Abbasia då 27 kopter dödades i samband med Islamiska statens bombning av kyrkan. I september samma år protesterade lokalborna i olika städer mot bristen på subventionerad modersmjölksersättning, vilket ledde till att armén tog över verksamheten och monopoliserade industrin.

Allt detta avslöjar den egyptiska kapitalismens djupa kris. Den genomruttna kapitalismen är till och med oförmögen att förse de egyptiska massorna med de mest basala livsförnödenheter. 100 år efter den ryska revolutionen skanderar de egyptiska massorna "bröd!". Det enda sättet att lösa detta problem är att följa de ryska arbetarnas och böndernas exempel, ta makten i sina egna händer och stöta det kapitalistiska systemet en gång för alla.

Artikeln publicerades först den 8 mars på marxist.com.

Översättning: Sebastian Ingvarsson